

גמ"ר 10207/06/16 - ששון לליקו נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בחיפה

גמ"ר 10207-06-16 מדינת ישראל נ' לליקו
תיק חיצוני: 529940/2015

מספר בקשה: 16

בפני כבוד השופטת כרמית פאר גינת
מבקשים ששון לליקו
נגד
משיבים מדינת ישראל

החלטה

1. כתב האישום שבפני מייחס לנאשם עבירה (עיקרית) של גרימת מוות ברשלנות. על פי המתואר בכתב האישום ביום 7.2.15, הנאשם נסע בדרך הים בעתלית. תוך כדי נסיעה פגע הנאשם, כך על פי כתב האישום, בקטנוע שהיה נהוג בידי נחום חיימוביץ ז"ל (להלן: "המנוח") וגרם למותו.
2. הנאשם כפר במיוחס לו בכתב האישום. בכפירה אשר הוגשה בכתב, כפר הנאשם בכל המתואר בכתב האישום, לרבות "בחבלות שנגרמו למנוח בתאונה הנטענת" וכן "בקשר הסיבתי בין התאונה הנטענת למותו של המנוח".
3. בתיק נשמעו ראיות, ואף הוגשו סיכומי הצדדים והוא נקבע לשמיעת הכרעת הדין (ליום 15.5.19). לפני מתן הכרעת הדין, הגישה המאשימה בקשה (שאינה בקשה ראשונה מצידה) להוספת ראיות. לדבריה של המאשימה בבקשתה "במסגרת סיכומי ההגנה הועלתה לראשונה בטענה בדבר אפשרות לטעות בזיהוי הגופה אשר נבדקה במכון לרפואה משפטית, כגופת המנוח" (סעיף 2 לבקשה).
4. על כן, ביקשה המאשימה להביא עדויות של ארבעה עדים נוספים, אשר לשיטתה "טיפולו בזיהוי המנוח והעברת גופתו למכון לרפואה משפטית" (סעיף 17 לבקשה).
5. הנאשם מתנגד לבקשה. לדבריו הראיות אותן מבקשת המאשימה להביא כיום הן ראיות שלא גולו לה עד היום, ועל כן המאשימה מנועה מלהביא ראיות אלה (סעיף 2 לתגובת הנאשם). עוד ציין הנאשם כי לא מדובר בטענה שהמאשימה לא היתה יכולה לצפות, וטענותיו של הנאשם, בכל הנוגע לקשר הסיבתי, עלו כבר בכפירתו המפורטת בכתב האישום (סעיף 9 לתגובה), וכן במהלך שמיעת הראיות (סעיף 10 לתגובה).
6. עוד ציין הנאשם כי ד"ר קריספין, מהמכון לרפואה משפטית, כבר העיד בפני בית המשפט, ומשעה שלא נשאל

עמוד 1

בכל הנוגע לזיהוי הגופה במהלך חקירתו החוזרת (סעיף 11 לתגובה), אין מקום להביאו למעין מקצה שיפורים לאחר שכבר הוגשו סיכומים בתיק (סעיף 12 לתגובה).

7. כאן המקום להעיר כי בסיכומיו של הנאשם (המשתרעים על פני 71 עמודים) ציין הנאשם כי העובדה שד"ר קריספין לא מצא, במהלך הנתיחה שלאחר המוות ובדיקת הגופה, סימנים לפעולות החייאה שגויות (כטענת הנאשם), יש בה כדי להביא לכלל מסקנה כי "הגופה שנבדקה על ידי ד"ר קריספין אינה גופתו של המנוח" (סעיף 83 לסיכומים).

8. הנאשם גורס כי בגדיו של אותו אדם שנבדק במכון לרפואה משפטית, וכפי שתוארו בדבריו של ד"ר קריספין, אינם תואמים את תמונות הבוחן שנערכו לגופתו של המנוח לאחר התאונה (סעיף 84 לסיכומי הנאשם), ובשל כך (ובשל טעמים אחרים) לא הוכח, ברמה הנדרשת במשפט הפלילי כי אותה גופה שנותרה על ידי ד"ר קריספין היא אכן גופתו של המנוח (סעיף 89 לסיכומי הנאשם).

9. הנאשם מבהיר בסיכומיו את הטענות האמור.

10. הנאשם אינו כופר, למעשה, כי התרחשה תאונה במועד המתואר בכתב האישום, וכי לאחר אותה תאונה נפטר המנוח בזירתה של התאונה (סעיף 91 לסיכומי הנאשם). עם זאת, לאור העובדה כי קיים, לשיטתו, ספק בשאלה אם הגופה שתוארה על ידי ד"ר קריספין היא אכן גופתו של המנוח, לא ניתן לשלול כי גורם המוות לא היתה התאונה נשוא כתב האישום, אלא (למשל) טיפול רפואי רשלני שניתן למנוח בזירת התאונה, לאחר התאונה (סעיף 92 לסיכומי הנאשם).

11. לטעמי, ספק אם היה מקום להגיש את הבקשה הנוכחית להבאתן של ראיות נוספות. טענותיו של הנאשם ממוקדות. הוא מתאר, למשל, את הסיטואציה שבה וטרינר שהיה בזירת התאונה החדיר צינור לקנה הנשימה של המנוח. צינור שלא היה מיועד להנשמה, כי אם לשאיבת הפרשות (סעיף 95 לסיכומי הנאשם). לדבריו של הנאשם, לאור אותה פעולה של וטרינר, שעזב את זירת התאונה מבלי להותיר את פרטיו (סעיף 96 לסיכומי הנאשם), לא ניתן לראות בתאונה ככזו שגרמה למותו של המנוח (סעיף 99 לסיכומי הנאשם), לאור הוראותיו של סעיף 309(1) לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

12. במצב דברים זה, המאשימה היתה אכן יכולה לצפות את טיעונו של הנאשם. היה עליה להראות, כבר בעת הבאת ראיותיה, כי המנוח אכן נפטר כתוצאה מחבלותיו בתאונה, ולא בשל אותו טיפול רפואי רשלני המתואר על ידי הנאשם. כפי שהיתה יכולה להתייחס לסוגיה זו במהלך חקירתו (בין אם ראשית ובין אם חוזרת) של ד"ר קריספין. ככל שהיא סבורה כי עשתה כן, לכל היותר יתכן והיה מקום לבקש להגיש סיכומי תשובה מטעמה, ולהסביר מדוע הקשר הסיבתי לא נותק למרות טיעונו של הנאשם בסיכומיו. ככל שלא עשתה כן, כפי שטוען הנאשם בסיכומיו, אין לה להלין אלא על עצמה, ואין מקום להביא ראיות נוספות בהקשר זה.

13. יחד עם זאת, והגם שיש טעם רב בטיעונו של הנאשם בתגובתו לבקשה, במיוחד שעה שהבקשה מוגשת לאחר

הגשתם של סיכומים מטעם שני הצדדים, כפי שציינתי בבקשה קודמת, מטרתו של ההליך המשפטי היא חשיפת האמת (ע"פ 951/80 קניר נ' מדינת ישראל, פ"ד לה (3) 505).

14. המאשימה מבקשת להראות (באותן ראיות נוספות) כי לא קיים ספק כי ד"ר קריספין אכן בדק את גופתו של המנוח, ועל כן היה יכול לקבוע, ברמת ההוכחה הנדרשת במשפט הפלילי, כי מותו של המנוח לא נגרם כתוצאה מטיפול רפואי רשלני כלשהו שניתן לו לאחר התאונה עצמה, אלא כתוצאה מחבלותיו שנגרמו בתאונה עצמה.

15. אם יש בידיה ראיות להראות זאת, יש מקום להתיר למאשימה להציג ראיות אלה, גם אם לא עשתה זאת במהלך שמיעת הראיות מטעמה. לפיכך, אני מקבלת את הבקשה, ומתירה למאשימה להביא את הראיות אותן ביקשה להביא בבקשתה.

16. אין באמור לעיל, והיות ואינני יודעת איזה חומר ראיות מצוי בידי המאשימה ואיזה חומר ראיות הועבר לנאשם כחלק מהליך הגילוי המקדמי בתיק (כמצוות סעיף 74 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982), כדי לחוות דעה אם המאשימה אכן יכולה להגיש את הראיות אותן היא מבקשת להגיש, לאור הוראות סעיף 77 לחוק סדר הדין הפלילי.

17. ככל שבידי המאשימה חומר חקירה שלא העבירה לעיונו של הנאשם, וככל שהיא מבקשת כיום להסתמך עליו, מובן כי יש בכך טעם לפגם. אם יש כזה חומר חקירה, ראוי הוא כי המאשימה תפעל באופן מיידי להעברתו של חומר חקירה זה לעיונו של הנאשם, עוד בטרם מועד נוסף לשמיעת ראיות.

18. במהלך הישיבה הנוספת שתקבע לשם הבאת הראיות הנוספות שהתבקשו על ידי המאשימה, יוכל הנאשם להעלות את מלוא טיעוניו בהקשר זה. הוא יוכל להעלות טענות כי ראיות מסויימות לא נכללו בחומר החקירה ועל כן יש מניעה מלהגישן, כמצוות הוראות סעיף 77 לחוק סדר הדין הפלילי, כפי שיוכל להעלות טענות כי יש צורך בשמיעה מחודשת של ראיות או בשמיעה נוספת של עדויות כתוצאה מגילוי מאוחר של חומר חקירה (ככל שאכן יעשה כזה).

19. מובן, כי במהלך אותה ישיבה תוכל המאשימה להסביר מדוע לא גולה חומר חקירה, ככל שאכן לא גולה. עוד מובן, כי לאחר מכן יוכלו הצדדים להגיש סיכומים משלימים מטעמם.

20. לאור האמור לעיל, המועד שנקבע לשמיעת הכרעת הדין מבוטל. נקבע מועד לתזכורת במעמד הצדדים לצורך קביעת מועד נוסף לשמיעת ראיות הנוספות שהמאשימה מבקשת להגיש, ליום 16.5.2019, שעה 13:00.

